

E MULT DE-ATUNCI..

E mult de-atunci... e mult, nepoate,
Și ca prin vis le văd pe toate..
Hei! să te miri, să te cutremuri
De câte-au fost 'nainte vremuri —
Și-i mult, e mult de-atunci, nepoate!

Intrase sabie în țară..
Zaveră... ciumă... jaf și pară!
S'au prăpădit ai mei cu toții
Și tot ce-aveam prădară hoții —
Și Turcul stăpânea în țară.

Cum am scăpat și eu cu zile
Nici aș putea să-ți spun, copile...
Pe semne Pronia cerească,
Voind ca să mă pedepsească,
Mi-a dăruit pedeapsa 'n zile...

Că uite ! vremurile-acelea
De-au fost amarnise și grele,
Dar inimi drepte, credincioase,
Vin bun și cântece frumoase
Erau pe vremurile-acele..

Azi cat nedumerit, nepoate :
Cum toate se schimbără, toate !
Din cântece azi n'ai ce-alege,
Nici vinul nu e vin în lege,
Nici inimi nu mai sînt, nepoate !..

NUCUL

Acelaş loc iubit umbreşti
Şi-un colţ de cer întreg cuprinzi —
Nuc falnic, strajă din poveşti,
D'asupra casei părinteşti
Aceleaşi crângi întinzi...

De veacuri fruntea nu ți-o temi,
Ții piept când vin furtuni năval —
O de-ai putea să mai rechemi,
La poala ta și-acele vremi
De trai patriarhal!

Acel șirag de mândre veri
De cari mi-aduc aminte-abea
Așemeni unor dragi păreri
Ce-au legănat în mângăeri
Copilăria mea..

O, de-ai putea să mai aduni
Alaiul de copii vioi
Ce'n horă se 'nvârteau nebuni
Și toamna făurea cununi
Din veștedele-ți foi !

Dar unde-s brudnicii copii
Și unde-s râsetele lor?...
Potecile-au rămas pustii
Și-i năpădit de bălării
Pustiul din pridvor...

De mult s'au risipit și-acei
Bătrâni ce 'n umbră ți-au stătut
La sfaturi cu părinții mei —
Și frunza ce-o călcară ei
Țărână s'a făcut !

Străjer măreț, mai ți-amintești?...
Tu singur, încă neînfrânt,
De-amar de ani adăpostești
Ruina casei părintești
Pe care azi o cânt !

BUNICA

Cu părul nins, cu ochii mici
    Și calzi de duioșie,
Aeve par'e'o văd aici
Icoana firavei bunici
    Din frageda-mi pruncie.

Torcea, torcea, fus după fus,
    Din zori și până 'n seară;
Cu furca 'n brâu, cu gândul dus,
Era frumoasă de nespus
    In portu-i de la țară...

Căta la noi așa de blând,
    Sănină și tăcută;
Doar suspina din când în când
La amintirea vre-unui gând
    Din viața ei trecută,

De câte ori priviam la ea,
    Cu dor mi-aduc aminte
Sfiala ce mă cuprindea,
Asemuind-o 'n mintea mea
    Duminecii Prea-Sfinte...

FUSUL

E linește 'n chilia bătrânei, — și 'nserează..
Sub vatră țărăște un greer nestatornic,
Iși leagănă 'n perete tic-tacul vechiul ornic —
Se 'ntunecă chilia și iar se luminează,
Și-aleargă fusul spornic..

Topită de veghere bunica toarce, toarce,
Cu mințile p'aiurea, cătând la foc pierdută..
Și ca purtat în umbră de-o mână nevăzută
Tot fuge'n cercuri fusul și tot mai iute stoarce
Din caer lâna mută..

Mâhnită stă Prea-Sfânta sub candela de pază,
Se irosește 'n aer cucernic busuiocul;
Pe vatră luptă 'n umbră mocnit și vânătă focul,
Instreinatul greer sub vatră aiurează,
Schimbând într'una locul.

Și ca 'ntr'o vrajă fusul se 'nvârte și suspină...
Amurgu 'ncet își cerne cenușa obosită...
Bunica 'ngândurată zărește ca prin sită
Trecând pe din 'nainte-i o viață în ruină
Și-o lume părăsită...

REVEDERE

De la fereastră, din vagon
Văd satul alb sclipind în zare..
Un șuer lung.. Tresar mișcat..
Simt inima bătându-mi tare.

Văd poarta țării.. Turnul vechiu..
O casă... două... toate ninse!
Și gara... lume.. Uite-ai mei!
M'așteaptă toți cu brațe 'ntinse..

E mult de când nu ne-am văzut,
E-atâta haz și bucurie!
Doar numai frățiorul mic
Se uită lung: nu mai mă știe...

În ochii lui naivi și mari
Citesc un gând, o dulce teamă...
Și par'c'ar vrea să 'ntrebe 'ncet:
Cine-i urâtul ăsta, mamă?..

F U R T U N A

A revenit albastrul Maiu!
Flori în grădină, flori pe plaiu
    Și flori la pălărie!
Stau ca pe spini, stau ca pe foc:
E timpul numai bun de joc
    Și bun de ștrengărie...

Griveiu, tovarășul meu drag
Nerăbdător așteaptă 'n prag
    S'asvârl în colț ghiozdanul...
I-e dor ca s'o pornim hai-hui:
Mă dau mai bine 'n partea lui,
    Că nu e Maiu tot anul!

O șterg de-acasă frumușel:
Griveiu cu mine, eu cu ei —
    Și satu 'n colb se 'nneacă...
Intrăm în codru și Griveiu
A 'nnebunit de vesel ce-i:
    Mă mușcă, sare, joacă...

Dă spaima'n vrăbii, latră 'n vânt,
Iși face mendrele; eu cânt
    Și codru lin răsună...
Pe sus trec leneș nouri grei —
Noi nici nu ne gândim la ei
    Și doar aduc furtună!

Abia o creangă s'a mișcat
Și 'n freamăt lung, neașteptat
    Lumina 'n zări se stânge...
Un roi de frunze joacă 'n drum —
Tot codru e-un vârtej acum
    Și eu pornesc a plânge...

Alerg în jos, alerg în sus:
Am rătăcit și urme nù-s
    Ori încotro m'aș duce!
Un fulger! — repede mă 'nchin...
Ah, mii de duhuri vin
    Și vor ca să m'apuce...

Cad în genunchi, prins de fior..
Răsbubuind din nor în nor
Un trăsnet se descarcă!
Zic „Tatăl-nostru“ — și Griveiu
Se uită țintă 'n ochii mei:
Și el se roagă par'că...

Dar iată! cât ne-am închinat
Un colț de cer s'a luminat
Și codru-i plin de soare..
Eșim voioși la câmp deschis —
Și-mi pare că a fost un vis
Furtuna trecătoare!...

V I S U L

Bine-ai venit April,
Lună răsfățată!
Sburd și cânt, zglobiu copil,
Ziulica toată!..

Inainte-mi — câmp deschis...
Stau fără-de-țântă,
Totu-i adâncit în vis
Prins de vrajă sfântă.

Jos, pe dâmb, mă tolănesc
Fermecat de lene,
Și din ce în ce clipesc
Tot mai des din gene...

Somnul vine mângăios,
Soarele mă 'mbată —
Par'c' aud un basm frumos
Cu: «A fost odată...»

In auz îmi sună blând
Zumzetul de albine..,
Mândre zâne vin tinzând
Brațele spre mine.

Tainice spre mine vin
Toate la olaltă —
Râd și 'n jur de mine lin,
Prinse 'n horă, saltă...

Dar când sar să le cuprind,
Caut cu 'ntristare:
Stol de porumbiei sclipind
Flutură în zare...

V A R Ă

Asfințește. Printre ramuri
Aurite 'n foc de soare,
Tremură nenumărate
Mici ferești strălucitoare.

Sub arțar, plecat moșneagul
Șade cu luleaua 'n gură,
Pare-că-i cioplită 'n piatră
Luminoasa lui figură...

Joacă în văzduh țânțarii ;
Pe furiș, prin frunza rară,
Ca un sgomot de șopârle
Drăcușorii se strecoară,

Ici și colo doar s'arată
Printre crângile mișcate,
Și, pitiți, șoptesc în umbră :
Se ghiontesc, râd pe 'nfundate ..

Dând semnal întregii cete,
Cel din urmă 'n fund dispare...
— Caută-i de-acu, băete !
Mută stă grădina mare...

Tresărind pășește 'n taină,
Doar prin foi adie vântul...
Stă, și-ascultă... Unde s oare ?
Nu se știe ca pământul !

Moșule, tu știi pe semne,
Stai cu degetul la gură,
Și zâmbind șiret, ce dulce
Amintirile te fură...

Dar deodat' s'aude-un țipăt,
Și din 'nalta bălărie
Sare o fetiță blondă
Ca un fir de păpădie!

Geaba fuge nebunește
Ca să scape de ștregar...
Din tufișuri, pretutindeni
Alte capete răsar...

E un haz! cu larmă mare
Toți jucând se strâng în drum,
Și bunicul râde tare
Pipa scuturând de scrum...

COBZARUL

Salută zdrăngănind din strune,
Bătând cadența din picior
Și cântă legănându-și capul,
Cobzarul, mândru cerșetor..

Iar după datina străbună
Când îi întinzi paharul plin,
El nu bea până ce închină
Și varsă jos un strop de vin ..

— Cobzarule, de-ai ști cât farmec
Și voe bună răspândești
Cu zvonul cântecelor tale
In inimile românești !

Noi toți sîntem așa de tineri
Că am putea să-ți fim nepoți...
Dar când ne zici bătrâna doină
Ești cel mai tânăr dintre toți !

CUCOARELE

Satu-i strâns în bătătură,
Cântă, joacă, chefuește...
Sună toba ; plin dulapul
Se 'nvârtește.

In văzduh e-atât albastru !
In senin e-atâta soare !
Innegresc departe stoluri
De cucoare..

Vin copiii 'n fuga mare,
Ese lumea 'n drum grămadă, —
Un moșneag ridică mâna
Să le vadă..

Dă din cap, zâmbind, clipește
Și îngână veteranul:
«Le-oiu mai apuca eu oare
Și la anul?...»

VESELIE

La orândă-i o beție
Strașnică în astă seară!
Nimeni nu mai vrea să știe
Ce viforniță e-afară...

Glasuri vesele răsună,
Zic vioare, — urlă vântul...
Joacă toți cu voe bună,
Duduie subt ei pământul!

Dând uitării grija, scârba,
Inima în piept le saltă...
Pân' și popa-i trage sârba
Cu creștinii laolaltă!

Bate 'n cisme, stă să cadă,
Dând potcapul către ceafă...
Trei moșnegi aprinși la sfadă
Se 'ndulcesc din o garafă...

Și petrec! E o urgie
A lui Dumnezeu afară,
Dar e-atâta veselie
La orândă 'n astă-seară!..

DE ZIUA MEA

Aș vrea să fiu un biet bunic,
Adus din spate și pitic,
Să-mi mângâi barba albă..
Să stau la foc, de somn să pic,
Visând la vremea dalbă..

In jurul meu să am nepoți
Și pe genunchi să-i joc pe toți
Și să le 'nșir alene
Povești cu Smei și Barbă-Coți
Și mândre Cosânzene.

Să râd cu ei, copilăros,
Când, moțând, mi-atârnă 'n jos
Al scufei mele ciucur :
Când ei mă trag de păr vartos
Să-i cert și să mă bucur...

Ori, vara, să mă plimb cu ei
Domol p'în vechile alei,
Cu tacticoase pasuri :
Să-i țiu mereu sub ochii mei
In lungile popasuri...

Și 'n poarta casei, pe'nserat,
Când oamenii se 'ntoarnă 'n sat
Și-mi dau pe rând binețe,
Să 'ngân pe nas, îngândurat
Un psalm de tinerețe...

DOMNU' PROFESOR

Nimic nu 'nvață blestemații!
Și eu mi-am zis de-atâtea ori
Că dau la dracu meditații...
Dar vezi că cele trei surori
Imi sînt cu mult mai dragi ca frații
Cei răi și neascultători.

Afară-i noapte, vijelie
Și-i cald în salonașul lor...
Mă 'ntâmpină cu veselie
Și toate mă salută 'n cor
Și fiecare vrea să știe :
«Ce face domnu' profesor?»

In lecții, ele-și spun secrete,
Fac haz pe socoteala mea...
Iși mușcă buzele șirete,
Pufnesc de răs, fără să vrea...
«Ti, bată-vă norocul, fete!»—
Și mama face haz și ea.

La masă, — glume, gălăgie...
Și cea dintâiu îmi toarnă vin,
Drăguț a doua mă îmbie,
A treia-mi dă paharul plin...
E, cine-mi poate spune mie
In sănătatea cui să 'nchin?

Târziu, când plec de es în stradă
Și-i întunerec peste tot,
Ah! unde-s ele să mă vadă
Orbit de viscol, cum înot
Prin valurile de zăpadă...
Și drumu-i lung și nu mai pot...

In odăița 'ntunecată
E frig... Eu, zgriburit, din pat
Ascult vifornița turbată
Și-adorm cu gândul fermecat
La basmul vechiu: «Au fost odată
Trei mândre fete de 'mpărat...»

A D I O

Da, mult mai bine ar fi fost
Să fi rămas în sat la noi,
De-ai fi avut și tu vre-un rost,
De-am fi avut pământ și boi.

Că sântem nevoieși de tot,
Și-ai frați mici, --și santeți mulți..
Muncesc din greu, fac tot ce pot—
Și tot flămânzi, și tot desculți!

Tu ești mai mare, mai deștept
Când oiu muri, pe tine-î las,
Și multe dela tine-aștept :
Nădejdea 'n tine mi-a rămas.

Noroc măcar dac' ai avea
Să dai de vre-un stăpân milos ;
Să-mi scrii mereu, cât 'ei putea,
Că doar tu știi să scrii frumos !

Și-acuma — ochii să-i sărut :
Mergi sănătos și fii voinic !
Dar stăi—o vorbă' aș fi mai vrut,
O vorbă numai să-ți mai zic :

Tot ochii ăștia,—amândoi,
Așa frumoși, așa senini
Să mi-i aduci tu înapoi —
Să nu-i uiți, dragă, prin străini..

INVINSI

De mult înstrăinatul
De-abea ce ți-a sosit,
Așterne-i, mamă, patul
Să doarmă dus băeatul
Bolnav și obosit!

Bătu el multă cale
De când te-ă părăsit...
Invins de dor și jale
Pe prispa casei tale
Se culcă obosit..

Ci nu 'ntreba : pe unde
A fost și ce-a găsit ?
El rana-și va ascunde
Și nu-ți va ști răspunde
Decât : „Sânt obosit...”

I A R M A R O C

Printre mii de șatre albe.
Vezi lanare în amurg
Și prin pulberea de aur
Oamenii pe uliți curg.

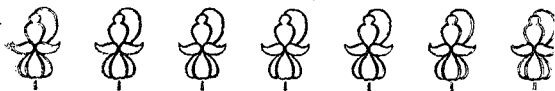
Uruie trăsuri și care,
Tobe, trâmbițe răsună;
Un balon scăpat se 'nalță
Dus de vânt, jucând în lună...

Vine-un călăreț în goană,
Sar lătrând în drum gulăii —
Râd suratele gătite
Mână 'n mână cu flăcăii;

Și mi-e drag să merg cu dânșii,
Să-i privesc și să-i ascult:
Lume veselă ca astăzi
N'am mai pomenit de mult!

La ovreiu, în colț, e cântec:
Joacă un băet c'o fată
Țupăind, bătând în palme,
Căci a lor e lumea toată!..

ROMANȚA

Trecea în cârjă sprijinit
Pe ulița pustie,
Și 'n canterincă ostenit
El învârtea neconținut
O veche melodie.

Era un cântec ce-l știam
De-acasă,—dintr'o sară..
Cum l-ascultam pierdut la geam
Mi se părea că mă vedeam
La noi acasă, iară..

Și-atâtea lucruri s'au ivit
    În mintea mea cu dânsul!
Dar când bătrânul gârbovit
Sfârși romanța, m'a lovit
    Pe negândite plânsul.

F. I. I.

CÂNTEC DE LEAGĂN

O grădină îngeri meșteri
Zugrăvit-au la fereastră
Și e' frig în casa noastră,
Ca subt bolta unei peșteri —
Dormi, copile, dormi !

Vântul în ogeag suspină,
Mișcă într'una cleampa ușii;
Amorțit-au greerușii
Subt căușul de făină —
Dormi, copile, dormi !

Ce ridici mânuța mică ?...

Fulgii albi de nea se scutur' :

Peste cap îți sboar' un flutur,

Ciripește-o rândunică...

Dormi, copile, dormi!

ROSELE

De ziua numelui, în dar,
Primise rose Anișoara...
Le-a strâns frumos într'un pahar--
Dar rosele muriră seara...

Le cercetează tremurând
Nedumerită, mititica,
De ce s'au stins așa curând?—
Nu le făcuse doar nimica...

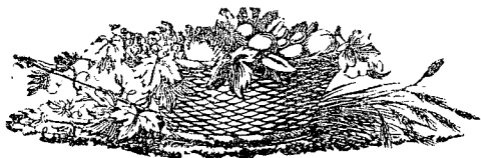
Și gândul ei nevinovat
Se 'ntunecă de-atâta jale,
Când vede cum s'a spulberat
Podoaba mândrelor petale..

Acum, cu drag, le-adună iar —
O, de-ar putea, le-ar da ființă!
Dar izbucnește 'n plâns amar
Văzând că e cu neputință..

Sărman copil neștiutor
Ce plângi sărmana ta comoară,
Asemeni roselor ce mor,
Tot ce ni-e drag e dat să moară..

M O Ţ - A J U N

Printre crângi pierdute 'n ceață
Luna 'ncet la geam apare
Aruncând pe flori de ghiață
Boabe de mărgăritare.

Lângă pat, jos în căsuță,
Mama plânge despletită
Pe copila cea drăguță
Intre îngerii adormită...

„Dar ce zgomot e în tindă ?
Inima-i stă să se rumpă!
Vin copiii de colindă,
Vin la sora lor cea scumpă. —

Lărmuind cu bucurie
Bat în geam, fac zarvă multă,
Râd cu hohot, făr' să știe
Că fetița nu-i ascultă...

Iar prin crengi pierdute 'n ceață
Luna trist la geam apare
Și lucesc pe flori de ghiață
Boabe de mărgăritare...

P A S T E L U R I

I.

L secetă, — și de căldură
Pe câmp porumbul se usucă,
Mor vitele în bățătură, —
Și norii vin... ca să se ducă...

Prin sat aleargă paparude,
Țăranca apă le asvârle:
Iși scutur' pletele lor ude
Și-s goale ca niște șopârle,..

Țăranii 'n cârciumă s'adună;
Pe câmp abea se mișc' o turmă
Tânguitor talanga sună ---
Ciobanul a rămas în urmă.

Cu cotul răzemat în bătă
El cată dus în depărtare,
Dar seceta posomorâtă
Se 'ntinde fără de hotare..

II

Prin sat aleargă paparude
Și se 'nvârtesc în danț vioae:
Iși scutur pletele lor ude
Cântând descântece de ploae.

Un uliu sus, d'asupra noastră
Din aripi bate ostenit
Pierdut în liniștea albastră
A cerului nemărginit.

Nori albi din zare se ridică —
Par minunate jucării;
Se 'nșiră, se desprind, se strică
In praf de raze aurii.

III

Tresari din somn... Ce harmalae ?
Țigani cu șatra — ce mai vrei ?
In car, sub rogojina spartă,
Fumează, cântă, râd femei...

O droae de copii în zdrențe
Fac roată și se bat și sar, —
Dulăi bătrâni, cu limba scoasă
Merg serioși pe lângă car...

Se depărtează caravana..
De praf, abia o mai zăresc..
Câmpia ațipește iarăși —
Doar greerii mai țărăesc...

IV

Coboară seara pe câmpie...
Pe drum pustiu un car cu boi
Se leagănă încet, departe —
Cresc nori de pulbere 'napoi.

In car, îngână cărăușul
Un cântec vechiu și trist nespus
Ca o poveste 'ntunecată
A veacurilor ce-au apus...

Și, cum se pierde 'n umbra serii,
Mă 'ntreb pe gânduri adâncit:
„Va răsări când-va și steaua
Acestui neam nenorocit ?...”

V

Trece 'n sus, pe plaiu în sus,
 Un voinic pe-un murg călare.
 Inapoi se uită dus
 Peste mândrele hotare..

Dus el cată spre Ardeal
 Unde-o turlă 'n fund străluce ;
 Murgul urcă greu la deal,
 Pe voinic de-abea-l mai duce..

Neguri de brădet se 'ntind...
 Turta 'n văi de mult e ștearsă.
 Dar voinicul pribegind
 Tot mai ține fața 'ntoarsă..

ARTIȘTI

Trei vagabonzi la poartă-mi vin ;
Artiști — o mică trupă :
Copiii după ei se țin
Și câinii dau să-i rupă..

Sânt doi micuți, e mama lor ;
Ea, cu flașneta 'n spate.
E-o zi de toamnă, pic de nor —
Dar cât de triste-s toate !

Cu ochii duși, ca în extaz,
Ea cântă și ei joacă.
Ii cade părul pe obraz
Și praful o îneacă.

Ei joacă, sar și se 'nvirtesc
Impiedicați în zdrențe ;
Răsufală greu când se opresc
Și fac la reverențe.

Intinde piciul istovit
O pălărie spartă :
Comedia s'a isprăvit,
De-acu — la altă poartă...

Pe urma celor ce s'au dus
Vârtej de frunze-aleargă...
Că mulți mai poartă Cel-de-sus
Pe lumea asta largă !

PRIBEAGUL

E noapte ; — la micuța casă.
Fereastra licăre 'n lumină..
Vezi fețe vesele la masă :
Ei povestesc glumind și 'nchină.

Tu, singur, te strecoari prin ceață,
Și-arunci privirea cu sfială :
Te apucă dor de o altă viață,
De liniște patriarhală..

În vis, te•apropii de fereastră
Și numa 'n vis le tulburi pragul:
„Primiți, primiți la vatra voastră
Să hodinească și pribeagul...”

IN BAL

Dansau cu fețe zâmbitoare
Și-și făureau un ideal
Din strălucirea orbitoare
A unei nopți târzii de bal.

In larma veselei orchestre
Inmormântau un trist amor,
Și 'n goana albelor ferestre
Sbura fantastic umbra lor.

Pluteau cu mintea rătăcită
Ca 'n alte lumi, răpiți de joc..
Și-atât părea de fericită
Părechea fără-de-noroc !

VREMURI APUSE

Aus alten Mürchen winkt es...

HÖRIG.

In parcul vechiului castel
Pe-aleea solitară,
Un tânăr prinț rătăcitor
Se plimbă trist și visător
In fie-care seară...

Se plimbă trist și visător
Și 'ngână cu dureri:
„Copilă tainică de craiu
Cu vineți ochi, cu păr bălăiu,—
Tot sufletu-mi te cere..“

Se plimbă visător și trist
Și cu durere 'ngână:
„De ce nu vrei să te ivești
Din ceața vechilor povești,
Să-mi faci un semn din mână?..“

E-o liniște de cimitir
În parcul singuratic:
„O, dați-mi mândrul buzdugan
Și-aduceți calul năzdrăvan
Ce-adulmecă jărativ..“

Ca 'n cimitir e liniște
În tainica grădină —
Trist razele prin cetini curg
Și luminează în amurg
Castelul în ruină..

CU GENELE PLEcate

In castelul dintre codri liniște-i ca în mormânt :
Nu s'a pomenit de-o vreme înăuntru-i răs
[ori cânt.

Credincioșii casei umblă muți în tainica tăcere,
Rar își fac un semn ori schimbă șoapte 'n umbră
[de unghere,

Nu cumva să strice pacea Doamnei triste, adorate.,
Ce de-apururi nu ridică genele ei lungi, plecate..
Tristă-i totdeauna Doamna palidă în neagra-i
[haină,

Și cu nimeni nu grăește...

In castelul vechiu e-o taină.

Însă când Barbarul mândru vine de la vânătoare,
Pașii grei și glasul-i aspru lung vuese prin cori-
[doare...

Toți înfiorați aleargă de porunci să țină seamă:
Uimiliți i se închină, galbeni, tremurând de teamă:
Vai de-acei cei stau în cale când sprânceană
[i se 'ncruntă,
In sălbateca-i privire sângeră pedeapsă cruntă...

*

Numai Doamna, numai dânsa,
Liniștită îl așteaptă, --
Buzele-i subțiri și fine
Nu surâd, nu scot o șoaptă.

Numai ei, când îl zărește,
Inima nu i se bate,
Și de-apururi nu ridică
Genele ei lungi, plecate..

*

Une-ori, sus, la fereastra
Din iatac, stă nemișcată:
Peste munți, peste hotare
Caută îngândurată...

Une-ori încet se urcă
Sus, pe 'ntunecata stâncă,
Și, visând, privește dusă
În prăpastia adâncă..

Tristă-i totdeauna Doamna
Palidă în neagra-i haină...
In castelul dintre codri,
In castelul vechiu, e-o taină.—

* * *

Amândoi stau față 'n față 'n vechea sa lă stră
[moșească.

— M'ai chemat?... întreabă Doamna mândră, fără.
[să-l privească.

El, cu 'n scrâșnet de mânie, palid prinde
[biciu 'n mână,

Face-un pas, vrând s'o lovească, în pornirea lui
[păgână...

Brațu-i cade... Intâlnise iar privirile-i pierdute,
Pironindu-l doar o clipă.,,

Năbușit, îngână: „Dute...”

* * *

Miez-de-noapte bate, straniu răspunzând din

[stâncă 'n stâncă:

In castelul dintre codri, în iatac, lumină-i încă.
N'are somn sărmana Doamnă, negre amintiri

[o dor:

Inima-i însângerată se 'nfioară 'n preajma lor...

Ochii ei lucesc mai negri, albă-i fața ei ca varul;
Ea desface scrinul antic, trage 'ncetinel saltarul
Ce, rostogolind din umbră orbitorul lui tezaur,
Joacă 'n schinteerii, sub para candelabrului de aur:
Diamante și rubine și topazuri și safire
Tremură în mii de ape și se bat în strălucire...

Un inel e între pietre, un inel pătat de sânge...
Ea-l întoarce, — și-l privește... și pornește 'ncet
[a plânge.

. * .

Iat'o scoborând în umbră,
Ca o umbră de ușoară,
Scările de marmur albe,
Ori ce freamăt o 'nfioară...

A trecut de pragul porții...
Noaptea-i mută și senină;
Pe prăpastie răsare
După stâncă, luna plină.

* * *

Două brațe, sus, pe stâncă, albe se înalță'n lună,
Și, de-un țipăt lung izbite, negurile-adânci răsună...

BALADĂ

Prin crângul străbătut de lună,
De primăvară înflorit,
Pribeagă cântă o nebună
Trecând cu părul despletit
Și 'n păru-i poartă o cunună
De mirt, — și mirtu-i veștejit...

«Copilă dragă, fii cuminte
Și fugi de dragoste în Maiu...
O, nu te 'ncrede 'n jurăminte
Și nu iubi în luna Maiu!...
Copilă dragă, fii cuminte...

Te-așteaptă ceasul rău în cale
Pe înfloritele poteci —

Și tot norocul vieții tale
Se va întuneca pe veci...
Te-așteaptă ceasul rău în cale...

Și-atunci vei plânge-așa 'n neștire
Și vei înnebuni de dor —
Nici n'o să afli liniștire,
Că nu e leac alinător —
Vei plânge singură 'n neștire...

Doar am iubit și eu ca tine
In Maiu — și n'am avut noroc!
Privește și ia seama bine
Cum rătăcesc din loc în loc —
Doar am iubit și eu ca tine...

Dar tu, copilă, fii cuminte
Și fugi de dragoste în Maiu!
O, nu te 'ncrede 'n jurăminte
Și nu iubi în luna Maiu...
Copilă dragă, fii cuminte...

Prin crângul luminat de lună,
De primăvară înflorit,
Pribeagă, cântă o nebună:
Ea poartă părul despletit, —
In păr i-atârnă o cunună
De mirt — și mirtu-i veștejit...

DOINA

Se tânguesc
Tălângi pe căi,
Și neguri cresc
Din negre văi,
Plutind pe munți...
La făgădău,
La Vadul-Rău,
Sus, la răscruci,
Vin trei haiduci
Pe cai mărunți...

Grăesc încet...
Un scurt popas —
Și spre brădet
Pornesc la pas
Cei trei călări...

Sus, peste plaiu
Tăcutul craiu
Al nopții reci,
Umbrind poteci,
Se'nalță 'n zări...

Și neguri cresc,
S'anină 'n crângi; —
Se tânguesc
Și plâng tălângi
Pe căi pustii...
Se duc uitați
Cei trei fărtați,
Săltând în șa,
Plutind așa,
Ca trei stafii...

Dar când ajung
La cotituri,
Un chiot lung
Din mii de guri
Dărâmă stânci...
Haiducii mei
Doinesc toți trei;
Și clocotesc
Și hohotesc
Păduri adânci...

CÂNTEC VECHIU

Codrule, stăpânule,
Codrule, bătrânule!
Mișcă-ți tu poenile
Și-ți ridică genele,
De privește până 'n zare:
Nu s'arată șir de care,
Șir de care ferecate,
Scârțâind împiedecate,
De-angarele 'mpovărate,
De neferi înconjurate?...
Codrule, stăpânule,
Codrule, bătrânule!

Scutură-ți tu pletele
Să s'adune cetele :
Cetele haiducilor,
Spaimetele răscrucilor
Să răstoarne carele,
Vânzolind covoarele,
Să desfunde lăzile
Să-și împartă prăzile...

H A I D U C U L

Lumina aurie se cerne printre cetini. —
Trecând, ca o nălucă, în zarea din apus,
Haiducul rătăcește, cu flinta 'n spate, dus :
În toată lumea largă el n'are alți prietini
Decât copacii 'n codru și nourii de sus.

Infiorat de taina singurătății grele,
Străvechiul codru sună, foșnindu-și frunza rar...
Voinicul prinde-un sgomot venit din spre hotar :
Își saltă dârz podoaba de-alămuri și de-oțele
Și ochii lui sălbateci străfulgerând tresar.

Cum se ridică leul stăpân într'o pustie
Și-așteaptă prada mândru, cu nările în vânt,
Ca dintr'o săritură s'o culce la pământ —
Haiducul clocotește de ură și mânie
Și pieptul i se umflă stând să sbucnească 'n cânt...

Dar din tufiș trei focuri vrăjmașe se descarcă,—
Un răcnet moare 'n pieptul rănitului erou!
El vrea să se ridice și cade 'n brânci din nou:
Din somn tresare codrul, rănit și dânsul par'că,
Și urlă de durere cu repetat ecou...

S A L C Â M U L

Priveghiuri lungi de toamnă. In sfeșnic lumâna-
rea

Se luptă 'n întuneric, tot scăpătându-și zarea,
Precum se luptă somnul cu jalea ce te-apasă
In liniștea ploioasă..

De-odată triste glasuri sporesc mornita jale,
Bat fâlfăiri greoaie d'asupra casei tale..
Se face iar tăcere... — și te străbat fiorii:
Ne lasă și cocorii!

«Fugiți, fugiți departe, întârziate stoluri,
Să nu v'apuce 'n câmpuri în ghețul de la poluri...!»
Suspină trist în urmă, foșnindu-și frunza moartă
Salcâmul dela poartă...

NOPTI DE VARĂ

La casa fără lacăt
Doar luna de mai vine
S'o cerceteze 'n treacăt
In nopțile senine.

Perdelele 'nvechite
Atârnă într'o parte
Ca aripi ostenite
La geamurile sparte.

Doar șoareci țin soborul
Ungherelor uitate —
Păinjeni țes covorul
Uitării 'ntunecate.

Și-aceeaș armonie
De greeri trist răsună
În casa cea pustie
Sub farmecul de lună...

F U L G I I

Zăceau priveliștele moarte
Sub cerul sur, în asfințit,
Și-abea mai auzeam departe
Un glas de crivăț amorțit.

In mijlocul naturii mute,
Eram eu singur călător:
Imi aminteam de vremi trecute
Și mă visam în viitor...

Iar din imperiul tăcerii
Se desprindeau fulgi mari de nea:
Cădeau încet, cădeau puzderii
In urma și 'nainte mea...

S I N G U R

Te simți mai singur astă-seară,
Mai mohorâtă-i azi odaia..
Auzi cum șirue afară,
De-alungul streșinilor, ploaia!

Trist, ca o plângere 'nnecată
Răsună 'n noaptea cea pustie,
In noaptea asta 'ntunecată
Ce-ți păre-un veac de insomnie..

Și cum în van te lupți cu firea
Să cauți vieții tale țintă,
Să smulgi o rază din orbirea
De patimi care te frământă,

Se 'nalță 'n mîntea-ți aiurită
Stafia vremilor uitate,
Privindu-te nedumerită,
Cu brațele încrucișate..

CÂNTEC

Cutreeri ulițele 'n rând
Un cântec tainic șuerând :
E 'nîaia zi frumoasă, caldă ;
O vrabie 'n nisip se scaldă
Și ciripește-atât de blând !

Te 'nvioezi și prinzi puteri
Sub vraja dulciii mîngâeri —
La umbră însă-i frig și-acuma
Și noaptea tot mai cade bruma,
Și 'n suflet tot mai zac dureri..

O R A Z Ă

Străin pierdut, pe lume fără parte,
Răznit de-ai tăi, de tot ce-ai scump departe
In van ai blestema și 'n van ai geme :
Nu vor veni, în orele supreme,
Plângând încet pe nume să te cheme,
Nici să-ți închidă ochii după moarte..

La ce amarul desnădăjdei multe,
Zădărnicia unor lacrimi smulte,
Biet suflet gata să-și pornească sborul?
Alină-ți plânsul ; potolește-ți dorul
Și 'ntoarce-te spre—A-toate-știutorul :
El singur numai poate să te-asculte...

Precum pe văi se desprimărează,
Pe frunte blând te-o mângăea c'o rază
Ce va străbate întreaga ta ființă...
Atunci adoarme ori-ce suferință
Primiți la ceruri cu recunostință,
Căci Dumnezeu pe toți ne are 'n pază !

A C O L O

Tu, singuratică și albastră,
Rătăcitoare 'n înfinit,
La ce mă chem, neconținut
Acolo 'n colțul de fereastră
Să te ador înmărmurit?...

Și spune-mi ce 'nrudită vrajă
Și ce îndepărtat mister
Mă face pururi să te cer
D'asupra capului de strajă,
Stea singuratică pe cer?...

POVESTE

Se spune 'n basme c'a trăit
De mult pe lume-odată
Un biet copil orfan, robit.
De-o vrăjitoare blestemată.

In lanțuri ea-l ținea ori-când
Și el plângea de disperare —
Dar lacrămile-i picurând,
Se prefăceau mărgăritare...

Iar vrăjitoarea le strângea
Și tot mai multe vrea să strângă,
Incât din ce mai mult plângea
El tot mai mult avea să plângă..

Așa, copii obijduiți,
Pe lumea noastră sunt poeții,
Incătușați și chinuiți
De vraja blestemat'a vieții.

Ei plâng de drag, ei plâng de dor,,
Și cearcă în zădar uitare,
Sporind cu lacrimile lor
Comoara de mărgăritare !

CÂNTEC

Noapte, noapte, — iar mă lași
Singur pe cări pustii,
Părăsit aceleiași
Palide melancolii..

Stelele se sting acum,
Roua picură pe flori;
Spune-mi, încotr'o să 'ndrum
Pașii mei rătăcitori?..

RUGACIUNE

Doamne, către tine 'ndrept
Astăzi ruga mea umilă !
Iartă ce luia nedrept :
Dela tronul tău aştept
Cel din urmă semn de milă...

Ca un demon cad învins,
Fulgerat de suferinţă,
In genunchi, cu graiul stins
Şi cu sufletul cuprins
De obidă şi căinţă;

Dornic brațele-mi întind
Către cerurile Tale :
Valurile mă cuprind,
Inima mi-o simt murind
De nețărmurita jale ;

Și pe tine te mai chem :
Doamne, tu ești sfânt și mare !
Mântue-mă de blestem...
Către tine plâng și gem :
Indurare :

ZADARNICI

Senina Dimineată pătrunde 'n casa mută
S'apropie de patul poetului cu teamă ;
S'apleacă și obrazii cei palizi îi sărută,
Șoptindu-i la ureche, la visuri nouă-l chiamă :

„E primăvară dulce, copile, primăvară!
N'auzi tu rândunica la geamurile tale ?
N'auzi tu pe 'nvăpăiatul Pegas, sburdând la scară,
Nerăbdător să sboare pe necuprinsa cale ?

„E primăvară dulce.. Covor de flori s'așterne ;
In cer e zvon de clopot și glas de ciocârlie,
Vieața-și re'nnoește isvoarele-i eterne —
Și-i beată lumea 'ntreagă de-atâta veselie !..“

Poetul n'o ascultă; rămâne surd la șoaptă :
Pleoapele-s căzute și mâinele 'nghețate,..
Zadarnic jos, la scară, Pegas îi mai așteaptă,
Zadarnic mușcă frâul și din copită bate —
Zadarnic !

C U P R I N S

	<u>Pag.</u>		<u>Pag.</u>
E mult de-atunci	5	Domnu' Profesor	31
Nucul	7	Adio	33
Bunica	9	Invins	35
Fusul	11	Iarmaroc	37
Revedere	13	Românța	39
Furtuna	15	Cîntec de leagăn	41
Visul	18	Rosele	43
Vară	20	Moș ajun	45
Cobzarul	23	Pasteluri	47
Cucoarele	25	Artiști	52
Veselie	27	Pribeagul	54
De ziua mea	29	In bal	56

	<u>Pag.</u>
Vremurile apuse	58
Cu genele plecate	60
Baladă	64
Doina	66
Cîntec vechiu	68
Haiducul	70
Salcâmul	72
Nopți de vară	74
Fulgii	76

	<u>Pag.</u>
Singur	78
Cîntec	80
O rază	81
Acolo	83
Poveste	84
Cîntec	86
Rugăciune	87
Zadarnic	89